

BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ
KADIKÖY
CİNAYETLERİ
ÇAĞATAY YAŞMUT

Maceraprest
k i t a p l a r

Bir kadının işveli ve yumuşak sesinin harmonisiyle güne gözlerimi açtığım için şanslı bir hergeleydim. Bu duyguyu hissetmek bünyeme iyi geliyordu.

“Günaydın” dedim, yatağın içinde iyice gerinerek. “Geldiğini duymadım.”

Oya yüzümü sıcak ve yumuşak ellerinin arasına aldı, dudacağıma kondurduğu sıkı bir öpücükle şımarıklığımı ödüllendirdi. “Yarım saat oldu. Horul horul uyuyordun.”

“Hiç sorma ya, bu yeni ilaçlar götümde pireler uçurtturuyor.”

“Kalk bakalım koca bebek. Kahvaltıyı hazırladım.”

“Her sabah, her sabah, mahcup oluyorum sana, hakkını nasıl ödeyeceğim?”

“Bilmiyorum artık.”

Üzerinde üstten ilk iki düğmesi açık, beyaz bir gömlek, darca siyah etek, tenini göstermeyen siyah çoraplar, baş döndürücü bir parfüm... İş kadını hâli, her yanından buram buram tütüyordu.

Yorganı üzerimden atıp yataktan don fanila çıktım. Ev sıcaktı. *Aferin*, dedim yöneticimize içimden. Önümüzdeki ay maaşımı alır almaz ilk işim, aidatı ödeyerek, onu sevindirmek olacaktı.

“Pantolonunu, gömleğini ütüledim. Küçük odadalar.”

“Allah razı olsun!”

“Hadi, elini yüzünü yıka.”

“Peki, anneciğim.”

Oya mutfağa giderken, ben de banyoya girdim. Önce aynanın karşısında iyice bir gerindim. Sonra güzelce bir işedim. Şifonu çekip tekrar aynanın karşısına geçtim.

Kendime güvenle baktım. Hayattan bezmiş o yorgun adamı son zamanlarda artık görmüyordum. Hatta kendimi yakışıklı bile buluyordum. Kirli sakalımı sıvazlayarak, gözlerime, alnımdan açılmış ama henüz tepemde varlıklarını sürdüren kırılmış saçlarıma gülümseyerek baktım. Saçlarımı elimle sağa doğru taradım. Önce dişlerimi uzun uzadıya fırçaladım, sonra tıraş oldum. Işığı kapatıp tuvaletten çıktım. Küçük odaya geçtim. Çekyatın üzerine serilmiş ütülü pantolonumu, gömleğimi giydim. Oradan tekrar yatak odasına geçtim. Dolabın çorap gözünü açtım, istiflenmiş siyah çoraplardan bir tane seçtim. Yatağa oturarak, çorapları ayağıma geçirdim. Bir ara yatağı toplamayı düşündümse de hemen vazgeçtim. O kadar da değildi.

Başucumdaki komodinin çekmecesinden sabahları ve akşamları düzenli olarak içtiğim ve bir süre daha içmekle yükümlü olduğum anti-depresandan bir tane aldım, susuz mideye gönderdim. Tabancamı, sigaramı, çakmağımı, cüzdanımı, rozetimi yanıma alarak salona doğru yürüdüm. Mutfağın önünden geçerken başımı içeri uzatarak, laf olsun diye, “Yardım ister misin?” diye sordum. Oya, “Canım sen geç, otur, ben hemen çayları getiriyorum” dedi, teklifimi ciddiye alarak. İçimden gülümsedim.

Mis gibi taze çay kokusu, kızarmış ekmek kokusuyla birleşmiş, başımı döndürüyordu. Hemen teslim bayrağını çektim.

Oya kahvaltılıkları pencerenin önündeki küçük sehpa-ya çoktan dizmişti. Medeni insanların üzerinde yemek yedikleri bir masam ve ona eşlik eden sandalyelerim olmadığı için, bu küçük ama şirin sehpa, masa yerine geçiyordu. Bundan şikâyetçi değildim, çünkü hiçbir zaman bir masayı dolduracak kadar misafirim olmamıştı. Bu gidişle de olmayacaktı. Evime kadınlardan başka misafir gelmezdi. Ayrıca kahvaltımı pencerenin önünde, park manzarasına bakarak yapabiliyor olmak büyük zevkti.

Peynir, zeytin, yağda yumurta, domates, biber, salata-

lık, reçel, bal, kaymak sehpayı süslemişti. Tabaklar sığmayınca, bir kısmını pencerenin kenarına dizmişti. Beklemek için bir neden göremedim, saldırdım!

“Çaylar nerede kaldı?” diye seslenmeyi de ihmal etmedim.

Oya dumanı tüten çaydanlıkla holün ucunda göründü. Sehpayaya yaklaşarak, çayları bardaklara döktü.

“Koyu olmasın.”

“Ekmekler de kızardı, hemen getiriyorum.”

“Gelsinler” dedim, ağzımdaki peynirin işini bitirirken.

Çaydanlıkla mutfağa döndü. Bu defa elinde ekmeklerle göründü. Küçük dilimler hâlinde kesilmiş ekmekleri tabakta üst üste dizerek kule yapmıştı.

En tepedekini alıp yağda yumurtaya bandım, sarısına buladım, birlikte mideye gönderdim.

“Sucuk yok mu?”

“Çüş artık canım.”

“Şöyle cızır cızır, yağına da ekmeği banardık, ha?” dedim, elimi iki yana çevirerek.

“Hiç boşuna ağzının suyu akmasın. Sucuk almadım.”

“Akşam dönerken alırım.”

“Alma sakın, atarım.”

“Allah Allah... Niye?”

“Zararlı da ondan.”

Otoriter bir öğretmen gibi parmağını salladı. Oya’yı az çok tanıdığım için sucuktan umudu kestim. Canım tatlı çekti, çilek reçelinin peşine düştüm. Bir çay kaşığını reçelle doldurup peynir ve domatesle donattığım ekmeğin üzerine yaydım. Enfes bir karışım oldu. İyi gitti. Sucuğu da unutturdu.

“Domates güzelmiş. Nereden aldın?”

“Kadıköy çarşısında Hamdi Abi’den.”

“Biliyorum orayı. Caminin karşısında.”

“Evet, peynir de lezzetli, değil mi?”

“Lezzetli.”

“Onu da çarşıdan alıyorum.”

“Kadıköy çarşısı iyidir.”

Sigara paketine uzandım.

“Aşkım bana söz vermiştin, evde içmeyecektin!”

“Aşkım” dedim, üstüne basa basa, “sucuk yok, anladık ama ev benim, sigara da benim.”

Yaktım.

“Söz vermiştin ama.”

Sucuğun intikamını böyle alıyordum.

Kahvaltüyü çabucak bitirip tabakları sıyırdıktan sonra, “Hele bir de Türk kahvesi yapıver de şöyle güzel bir içelim karşılıklı” dedim.

“Emredersiniz efendim. Çay dökeyim mi?”

“Olur, dök.”

Mutfağa giderken arkasından, “Kahveden sonra kahvaltüyü toplamana yardım edeceğim, söz” dedim.

“Toplarsın bilirim.”

Elinde çaydanlıkla geldi, benim bardağı doldurdu, kendine dökmedi.

“Sen içmiyor musun?”

“Kahve içeceğim. Sonra çarpıntı yapıyor.”

“Amma narinsin ha.”

Pencereden parka bakınca, aklıma Aylin geldi. İçimi saran mutsuzluğun dalga dalga kabardığını hissettim, ter bastı. Depresyon zor atlatılan bir hastalıktı. Yeni ilaçlarla ancak toparlayabilmişim. Bazen kısa süreli ama etkili ve vurucu derin hüznler yaşıyordum. Aldığım ilaçlar bu hüznün bulutlarını dağıtmaya yarıyordu. Aylin bütün dengemi altüst etmiş, kan dolaşımım kontrolünü kaybetmiş, baş ağrılarım sıklaşmıştı. Üstüne üstlük bir de eşekler gibi uyuyordum. İki aydır gittiğim yeni psikiyatriste iyi para dökülüyordum. Her ay iki seans yapıyorduk. Aramızdaki elektrik tutmuştu. Konuştukça rahatlık ve huzur buluyor-

dum. Bir gün bana inançlı biri olup olmadığını sordu. Bu konuya pek kafa yormadığımı söyledim. Tamam, kafa kâğıdımda İslam yazıyordu ama dinle en ufak bir ilgim yoktu. Şimdiye kadar bu biçimde yaşayıp gitmiştim. Bana bir güce, bir yaradana inanmanın ve kendimi ona teslim etmenin vereceği güvenden bahsetti. Ben de ona, “Benim gücüm bu” diyerek tabancamı gösterdim. Güldü. İnançlı olmayı denememi, en azından bu konuda biraz kafa yormamı rica etti. Bunun ruh hâlim üzerinde olumlu etkisi olacağını söyledi. Camiye gitmemi önerdi. Terapi olurmuş. Pek aldırış etmedim doğrusu. İki farklı ilaç yazdı. Biri rahat uyumam içinmiş. Yatmadan yarım saat önce alıyordum. Sonra da eşekler gibi sızıyordum. Sabahları aldığım ilaç ise ayrı bir anti-depresan grubuymuş. Uyku yapmıyor ama içimdeki mutsuzluğu silip süpürüyordu. Yan etkileri varmış ama pek kafayı takmamamı önerdi. Daha fazla ayrıntıya girmedim, çünkü kesin bir şey söylemek zormuş. Bünyeden bünyeye yan etkiler değişirmiş. Yaşayıp görecektik. Yan etkilerin ne olduğunu sormadım. Nasıl olsa bana bir şey olmazdı.

Oya, geysa gibi kızdı. Ne istesem yerine getiriyordu. Her sabah erkenden geliyor, kahvaltımı hazırlıyor, o gün giyeceğim giysilerimi ütülüyordu. Akşamlarıysa maalesef benimle kalmıyordu. Bahane olarak da annesini gösteriyordu. Yemesem de yemiş gibi duruyordum. Kendini benim gibi yalnız bir kurda teslim etmekten çekiniyordu. Tamam, bu aralar sakindim ama neticede koyun kılığında bir kurttum.

Oya kahvelerle geldi. Kahveleri üçümüz karşılıklı içtik: Ben, Oya ve sigara.

Kahvaltıyı toplamaya tabii ki, yardım etmedim.

Kalkıp sehpanın üzerindeki kumandayı aldım. Bu defa

sandalye yerine çekyata kendimi bıraktım. Kumandanın düğmesine basıp televizyonu açtım. İlk çıkan kanalın sesini açtım. Makyaja boğulmuş bir kadın gazete haberlerini okuyordu. Hakkari'deki hain saldırıda sekiz şehit vermiştik. Bu kötü haberdirdi. Sekiz evlat, vatan için yaşama veda etmişti. Bahar ayları gelince maalesef her yer neşelenmiyor, çiçekler açmıyor, kelebekler uçmuyordu. Komutanların şehit evlerine ziyaretleri, yetkililerin yine o alıştığımız “çökerteceğiz, kökünü kazıyacağız” açıklamaları, kaçan teröristlerin arkasından başlatılan çaresiz kovalamaca... Kadın, bu haberi okuduktan sonra ünlü iş adamının vergi dolandırıcılığı haberine geçti. Televizyonu kapadım.

İşte bu kadardı. Sekiz hayatla ilgili haber yalnızca birkaç dakika sürdü. Çok doğal bir şeymiş gibi anlatıldı ve bitti.

Bir sigara daha tütürdükten sonra deri kabanımı ve ayakkabılarımı giydim.

“Seni bırakayım mı işe?” dedim.

“Sağol canım ama Göztepe’de bir müşterimle randevum var. Oradan şubeye geçerim ben.”

“Sen bilirsin.”

“Canın mı sıkıldı senin?”

“Boş ver.”

Dudaklarımız kısa bir an da olsa tekrar buluştu.

Böyle anlar tehlikeliydi. Oya her an bir şey patlatabileceği için hemen tüymeliydim.

Merdivene adımımı attığım anda bir şey patlattı.

“Bu akşam için tiyatroya iki bilet aldım” dedi, müjdeli bir haber veriyormuş gibi.

Gerçekten bir şey patladı, ben patladım.

İşte hayat, sürekli devam eden bir döngü hâliydi. Bir yerlerde insanlar ölürken, bir yerlerde tiyatro planları yapılıyordu.

Ona doğru döndüm, bir elimi tırabzana koydum. Vücudumun ağırlığını hafifçe oraya doğru verdim.

“Nereden çıktı şimdi bu tiyatro miyatro?”

“Caymak yok Galip. Söz vermiştin.”

“Ne zaman söz verdim ya!”

“Geçen gün konuştuk ya, ‘tamam, gideriz’ demiştin.”

“Ben sinemadan bahsediyorsun zannetmiştim.”

“Yalan söyleme Galip. Tiyatro dedim sana.”

“Vallaha sinema zannettim.”

“Bu oyunu çok görmek istiyorum.”

“İyi o zaman, sen git. Ben istemiyorum oyun moyun!”

Suratı asıldı, kızgınlık da eklenince anneanneme benzedi.

“Komedi mi bari?”

“Dram. Ama gülünecek sahneler vardır mutlaka.”

“Tabii, tabii mutlaka vardır.”

“Bu akşam beni ekersen bir daha konuşmam seninle Galip.”

Ellerimi havaya kaldırdım, “Allahım” dedim, “ben sana ne yaptım?”

Yüzü iyice asıldı. Bazı şeylere katlanmak gerekiyordu. Müşterek hayat böyle bir şeydi. Biraz ondan, biraz benden.

“Tamam, tamam asma suratını, bakarız” deyince eski neşesi yerine geldi.

“Saat kaçta?”

“Sekiz buçukta, Kadıköy Halk Eğitim’de.”

“En azından yürüyerek gideceğiz. Akşam trafiğinde araba maraba kullanamam.”

“Ben seni düşünmez miyim aşkım.”

“Bilirim, düşünürsün ya.”

Merdivenlerden inerken kapı arkamdan kapandı, kilit bir tur döndü. *Aferin* dedim içimden, *tedbir her zaman iyidir*. Apartmanın sokak kapısını açıp caddeye çıktım. Temiz havayı ciğerlerime çekerek derin bir nefes aldım, iyi geldi. Sokağın karşısına geçip yukarı baktım, Oya’nın sevgi dolu

el sallayıfına karşılık verdim. Bir aile babası gibi uğurlanıyordum. Güzeldi. Ama aile babalarının çoluk çocuğu oldu. Bu, güzel değildi.

Megane'ın uzaktan kumandasıyla kilitlerini açtım, içine girdim, kapıyı kapadım. Kaloriferi açacak kadar soğuk değildi otomobilin içi. Anahtarı kart yerine soktum, düğmeye basıp motoru çalıştırdım. Bir defada çalıştı. Günümüz otomobilleri hep bir defada çalışırdı ama canları istediği zaman da yolda bırakabilirdi. Teknoloji böyle bir şeydi. Bu konuda fazla kafa yormadım. Otomobil benim olsaydı, belki yorardım. Korna çaldım camdan bana el sallayan sevgilime, yola çıktım.

Şükrü Saracoęlu Stadi'nın arkasından çevreyoluna bağlandım. Metrobüsler vızır vızır geçiyordu. Yol açık görünse de az ileride duracaktık. Bugüne kadar bir istisnası olmamıştı. Bugün de olmayacaktı. Çamlıca bağlantısının tam önünde peş peşe sıralanacaktık. Rampada, hatta rampaya gelmeden, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü bağlantısı önüne kadar uzayabilirdik. Fikirtepe'deki gecekondundan büyü-müş, tek depremlik canları olan, çevreyoluna tepeden bakan biçimsiz binaların önünden geçerken, arkamdaki sarı dolmuşun selektör yapmasına fırsat tanımadan yolun hakkını verdim.

İki dakika sonra hesapladığım yerde frene bastım. Metrobüsler frene basmadı ama.

Canım sıkı bir müzik dinlemek istedi. Dur kalk, gaz debriyaj stresine de, ruhuma da iyi gelecekti. Reklam olmayan, müzik çalan bir kanal bulmak için epeyce çabaladıktan sonra, otomobilin içine Türkçe melodiler yayıldı. Elimi cebime atarak sigara paketini çıkardım. İçinden bir tane çektim. Kanal, eskilerden çalıyordu. Keyiflendim, sigaramı yaktım. Pencere düğmesine basarak camı yarıya kadar indirdim. Yanımdaki kırmızı Peugeot'nun içindeki kadın, dikiz aynasına bakarak dudaklarını boyuyordu. Sonra kır-

mızı dudaklarını emdi. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Fönlüydü galiba. Bir an göz göze geldik. Diğer tarafımda çok daha lüks ve büyük bir otomobil içinde beyaz gömlek giymiş, afili kol düğmeleri gözümü alan sürücü, cep telefonu ile konuşuyordu. Trafik pek umurunda değildi. Aslında trafik benden başka kimsenin umurunda değildi. Yıllarca adım adım ilerleyen bu Köprü trafiğinin içinde olmanın bir alışkanlığı, bir vurdum duymazlığı vardı insanlarda.

Yanımdan bir servis minibüsü geçti. İçindekilerin hepsi uyuyordu. Sarı dolmuşlar, aralara girip çıkarak, başarıyla slalom yapıyorlardı. Yan şeride geçmek gibi manasız bir çabaya girip yol vermeyen araçlara sövmeyi ya da sövülme-yi göze alamadım.

Boğaziçi Köprüsü'nün üst direğini gördüğümde radyo-daki müzikten sıkılmıştım. Eski müzikler içimi baymıştı. Şarkıların bir müddet sonra bende bıraktıkları tek iz, kafa şişkinliğiydi. Tekrar kanal düğmesiyle oynamaya başladım. Bu defa sıkı bir haber dinlemek istedim. Şanslıysam iyi bir tartışmaya bile rastlayabilirdim.

Üçüncü sigara izmaritini metrobüs yoluna fırlattım. Kıskançlığımı bu biçimde yansıttıktan sonra, biraz üşüdüğümü fark edip camı kapadım. Yürümeyen otomobillerin arasına dağılmış simit satan çocuklar, fırsattan istifade iyi iş yapıyorlardı. İnsanlar da çekinmeden bu pis simitleri alıyorlardı. Bazısı işi daha da ilerletmiş, simidin yanında karper peynir bile veriyordu. Parasıyla tabii...

Altunizade birleşiminde trafik polisleri toplanmış sohbet ediyorlardı. Arada sırada da gözleriyle sol şeridi kesip uyanık bir ticari aracı yakalar mıyız diye bakıyorlardı. Dikiz aynasından arkayı kestim. Henüz bir akıllı düşmemişti ama eninde sonunda düşerdi. Düşmezse emniyet şeridi ne güne duruyordu. Orası emniyet şeridi değil, uyanıklar şeridiydi. Altunizade birleşiminden sonra trafik biraz daha rahatladı.